

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. V. T.**, zast. JUDr. Danielem Choděrou, advokátem, se sídlem Jugoslávská 481/12, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2018, č. j. MV-53380-4/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 12. 2018, č. j. 29 A 174/2018 - 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Usnesením ze dne 3. 12. 2018, č. j. 29 A 174/2018 - 45, Krajský soud v Brně odmítl žalobu proti rozhodnutí ze dne 10. 8. 2018, č. j. MV-53380-4/SO-2107, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 22. 3. 2017, č. j. OAM-70858-52/DP-2011. Prvoinstanční orgán uvedeným rozhodnutím podle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona, zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání z důvodu neplnění účelu povoleného pobytu.

[2] Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že podaná žaloba v rozporu s § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neobsahuje žádný žalobní bod a nelze jej dovodit ani z tvrzení žalobce,

že „nemůže soublasit a nesoublasit s odůvodněním a rozhodnutím, neboť právě v jeho případě existují důvody na žadatele nezávislé“. Krajský soud dále zmínil, že žalobce podal současně s žalobou žádost o osvobození od soudních poplatků, kterým podle § 35 odst. 9 s. ř. s. došlo ke stavění běhu lhůty k podání žaloby, a proto vyzval žalobce k odstranění vad jeho žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s. až v usnesení, kterým o jeho žádosti rozhodl. Krajský soud v usnesení vyzval žalobce, aby doplnil žalobní body a návrh výroku, jehož se domáhá, a to ve lhůtě pro podání žaloby, ze které ještě zbývalo 5 dnů, neboť žalobce podal žalobu až k závěru žalobní lhůty. Do konce lhůty k podání žaloby, který připadl na den 28. 11. 2018, však žalobce podanou žalobu nedoplnil a krajský soud proto rozhodl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti uvedenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní namítl, že ho krajský soud svým výkladem v soudním řízení správním nepřiměřeně zatížil, neboť striktně zpřísnil náležitosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. V žalobě dostatečným způsobem identifikoval postup správního orgánu, který odporuje zákonu. Krajský soud by byl oprávněn odmítnout žalobu z důvodu, pro který tak učinil, toliko za situace, že v žalobě zcela absentují skutková tvrzení. S ohledem na § 37 odst. 1 s. ř. s. však lze učinit podání i jen s odkazem na listinu, která je součástí správního spisu a která obsahuje konkrétní nezaměnitelná skutková tvrzení. Stěžovatel zdůraznil, že v žalobě neodkazoval obecně či typově na správní spis či na jeho část, avšak zcela jasně svá skutková tvrzení vymezil tak, že podává „žalobu proti rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu ze dne 10. 8. 2018, č. j. MV-53380-4/SO-2017“. Vložním obsahem žaloby, kde se dovolává konkrétních ustanovení zákona, která byla správním orgánem porušena, do souvislosti s jeho skutkovými tvrzeními uvedenými v protokolu, mohl soud bez větších problémů dovodit, jaká konkrétní pochybení správního orgánu stěžovatel namítá, aniž by byl nucen vyhledávat jednotlivá tvrzení ve správním spise. S ohledem na uvedené námítky stěžovatel konstatoval, že jeho žaloba splňuje potřebné náležitosti a krajský soud pochybil, pokud ji odmítl. Pochybení krajského soudu je přitom o to závažnější, že se stěžovatelem komunikoval v českém jazyce, který neovládá, což odporuje § 36 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k uvedeným námítkám stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to z toho důvodu, že přiznáním odkladného účinku se podle § 73 odst. 3 s. ř. s. pozastavují účinky napadeného rozhodnutí pouze do skončení řízení před soudem. Rozhodování o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku by tedy nemělo žádný smysl za situace, kdy se řízení tímto rozsudkem končí a rozsudek je vydán neprodleně po nezbytném poučení a po obdržení spisové dokumentace.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

pokračování

[7] Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.“

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] V posuzované věci bylo jedinou spornou otázkou, zda stěžovatel podal žalobu, která by obsahovala alespoň jeden projednatelný žalobní bod, neboť krajský soud dospěl k závěru, že tomu tak nebylo, a proto ji odmítl. Nejvyšší správní soud se seznámil s obsahem podané žaloby, která je součástí spisové dokumentace a zjistil, že v ní stěžovatel označil účastníky žalobního řízení a napadené rozhodnutí žalované, přičemž stručně shrnul, v čem toto rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí prvoinstančního orgánu spočívalo (bod I žaloby). Stěžovatel dále požádal krajský soud o přiznání odkladného účinku žalobě (bod II), přičemž toliko vymezil, že závažné pochybení žalovaného je i bez detailního posouzení obsahu spisového materiálu zcela zjevné a že by stěžovatel v důsledku napadeného rozhodnutí musel opustit dosud vybudované rodinné a sociální zázemí a vycestovat do země původu, což by jej následně zatížilo náklady na cestu zpět do České republiky přesahujícími jeho možnosti. K samotným důvodům žaloby stěžovatel toliko uvedl, že „[ú]častník řízení ke shora uvedenému uvádí, že nemůže souhlasit a nesouhlasí s odůvodněním a rozhodnutím, neboť právě v jeho případě existují důvody na žadateli nezávislé“ (bod III). Stěžovatel důrazně uvedl, že žalobu odůvodní a řádně doplní relevantními přílohami a důkazy ve lhůtě patnácti dní (bod IV). V závěru stěžovatel navrhl, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalované, věc jí vrátil k dalšímu řízení a uložil jí povinnost uhradit mu náklady řízení (bod V). Z obsahu spisové dokumentace je dále zřejmé, že krajský soud usnesením ze dne 15. 11. 2018, č. j. 29 A 174/2018 - 39, zamítl žádost žalobce o osvobození do soudních poplatků (výrok I) a vyzval žalobce, aby odstranil vady žaloby tím, že ji doplní o žalobní body, důkazní návrhy a návrh výroku rozsudku. Na uvedené usnesení již stěžovatel dle spisové dokumentace nikterak nereagoval.

[10] K formulaci žalobních bodů se již podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 (publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, přístupný též na www.nssoud.cz), v němž mj. uvedl, že „[ž]alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost.“

[11] Tvrzení stěžovatele uvedené v žalobě, že s rozhodnutím žalované nesouhlasí, neboť právě v jeho případě existují důvody na něm nezávislé, nikterak neidentifikuje, jaké konkrétní kroky, postupy, úkony, úvahy, hodnocení či závěry žalované stěžovatel napadá, a už vůbec neozřejmuje svůj právní náhled na to, proč by se mělo jednat o nezákonnost ve smyslu naposledy citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel v žalobě neučinil odkaz na jiný dokument, který by obsahoval, či dotvářel žalobní body, přičemž za takový odkaz rozhodně nelze považovat označení žalobou napadeného rozhodnutí. Vzhledem k uvedeným závěrům Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu, že žaloba stěžovatele neobsahuje žádný projednatelný žalobní bod, a proto kasační stížnost neshledal důvodnou. Na uvedeném nemůže nic změnit, že krajský soud stěžovateli zaslal výzvu k odstranění vad žaloby v češtině, neboť krajský soud nebyl povinen usnesení přeložit. Nadto, stěžovatel byl zastoupen zmocněncem, prostřednictvím kterého byl schopen podat žalobu v češtině a v češtině také vyplnil prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. I kdyby tak stěžovatel nedokázal komunikovat v češtině, je zřejmé, že si dokázal překlad zprostředkovat.

IV. Závěr

[12] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že námitky stěžovatele nejsou důvodné a v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. proto kasační stížnost zamítl.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rozsah vyplývající z její běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu